

Sygn. akt II CSK 389/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku M. K.

przy uczestnictwie W. X., H. Y., Ł. S., A. D., A. S. i K. S.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie ,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 13 grudnia 2012 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik wnioskodawcy M. K. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 13 grudnia 2013 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana.

Potrzeba wykładni przepisów prawnych występuje, jeżeli co do konkretnego przepisu prawnego brak jednolitej lub utrwalonej judykatury, w szczególności Sądu Najwyższego albo też przyjęta i dominująca wykładnia jest oczywiście błędna lub kontrowersyjna. W skardze kasacyjnej nie przedstawiono w tym zakresie żadnej argumentacji. W postanowieniu z dnia 25 marca 2011 r. (IV CK 1/11, nie publ.) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że „posiadanie” niezbędne do zasiedzenia jest pojęciem prawnym, a użyte w przepisie art. 336 k.c. określenie posiadania nie jest zupełnie identyczne z pojęciem posiadania w języku potocznym. Przepis ten odróżnia posiadanie rzeczy (*possessio rei*) od tzw. posiadania praw (*possessio iuris*, *quasi possessio*), w myśl tego przepisu posiadaczem rzeczy jest ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (*posiadacz samoistny*), i tylko takie posiadanie prowadzi do zasiedzenia; ten zaś, kto rzeczą faktycznie włada w zakresie odpowiadającym

treści innego prawa, z którym łączy się władza nad rzeczą, jest posiadaczem tego prawa (posiadacz zależny). Takie rozumienie art. 336 k.c. miał na uwadze Sąd Okręgowy, jednakże ustalił, że w sprawie zostało w sposób skuteczny obalone domniemanie samoistności posiadania nieruchomości przez poprzedników prawnych wnioskodawcy, ponieważ nie władali oni spornymi nieruchomościami jak właściciele. Wywody zawarte w skardze kasacyjnej świadczą natomiast o tym, że skarżący w sposób niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym (por. art. 398¹³ § 2 k.p.c.) stara się podważyć to ustalenie. Poza tym w okolicznościach sprawy nie można było pominąć, że nabycie własności nieruchomości na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. Nr 71, poz. 250 ze zm.) następowało z mocy prawa w dniu wejścia tej ustawy w życie, to jest 4 listopada 1971 r. (por. art. 1 i 21 tej ustawy), a nie z chwilą wydania przez właściwy organ aktu własności ziemi.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw